

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **K. S.**, nar. X. v obci D., t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov S., zastúpený Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., M., proti odporcovi: **Oddelenie azylu Policajného zboru**, Nemocničná 1, Humenné, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-001/2010 zo dňa 4. októbra 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/24/2010-45 zo dňa 4. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/24/2010-45 zo dňa 4. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-001/2010 zo dňa 4. októbra 2010, ktorým odporca za účelom administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka Indie podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 4.10.2010 o 16.00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S..

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že v prípade zaistenia osoby navrhovateľa boli splnené všetky zákonom ako i medzinárodnými zmluvami ustanovené podmienky pre zaistenie osoby. Krajský súd poukázal na to, že v prípade navrhovateľa bolo vykonateľným rozhodnutím Oddelenia azylu PZ Humenné č.p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-6-001/2010, ktoré sa nachádza v administratívnom spise odporcu, dňa 4.10.2010 rozhodnuté o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov z územia Slovenskej republiky na územie Indie, s určením zákazu vstupu na územie SR na tri roky, t. j. od 4.10.2010 do 4.10.2013. Námietka navrhovateľa v písomných dôvodoch odvolania, že mu mal byť ustanovený tlmočník, bola podľa krajského súdu vyvrátená prehláseniami navrhovateľa v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 4.10.2010, že si nežiada tlmočníka, nakoľko rozumie slovenskému jazyku. Obdobne tomu tak bolo i v prípade zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 16.9.2010 spísanej na Oddelení azylu PZ Gbely - Adamov, ako aj v prehlásení zo dňa 4.10.2010 pri prevzatí rozhodnutia Migračného úradu o zastavení konania o azyle, ktoré predložil súdu splnomocnený zástupca odporcu.

Krajský súd uviedol, že správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka chránených inými právnymi predpismi. V tejto súvislosti uviedol, že odporca postupoval

správne a v súlade so zákonom, pričom v konaní bola preukázaná odôvodnenosť zaistenia navrhovateľa pre výkon jeho administratívneho vyhostenia a zároveň bola preukázaná dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S., pri splnení kritérií efektívnosti a účelnosti v zmysle čl. 5 bod 1 písm. f/ a v súlade so zákonom stanoveným postupom v zmysle čl. 5 bod 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe uvedených skutočností krajský súd napadnuté rozhodnutie ako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a preto, že rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu, ktorý podľa jeho názoru nijako nevyhodnotil podstatné námietky navrhovateľ a z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako sa s týmito námietkami vysporiadal a ako dospel k záveru o zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia odporcu.

Navrhovateľ poukázal na to, že dňa 24.9.2010 Migračný úrad MV SR konanie o udelenie azylu na území SR zastavil. Toto rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 4.10.2010. V lehote, ktorá skončila 25.10.2010 mal možnosť proti tomuto rozhodnutiu podať rozklad.

V čase vydania rozhodnutia o zaistení sa nachádzal na území SR v pozícii žiadateľa o azyl.

Navrhovateľ poukázal na ustanovenie § 22 zákona o azyle, podľa ktorého sú žiadatelia o udelenie azylu oprávnení zdržiavať sa na území SR. Až vtedy, keď rozhodnutie v konaní o udelenie azylu nadobudne právoplatnosť, môže sa žiadateľ ocitnúť na území SR neoprávnene.

K zaisteniu navrhovateľa dňa 4.10.2010 došlo v čase, keď sa na území SR nachádzal v pozícii žiadateľa o azyl. V tejto pozícii bude až kým nenadobudne právoplatnosť rozhodnutie Ministra vnútra o rozklade proti rozhodnutiu MÚ MV SR o zastavení azylového konania.

Zaistenie osoby oprávnene sa zdržiavajúcej sa na území Slovenskej republiky nespĺňa a ani nemôže spĺňať podmienku efektívnosti a účelnosti, ktorá je vyžadovaná, aby mohlo byť rozhodnutie pozbavujúce osobnú slobodu považované za zákonné.

Navrhovateľ napokon nesúhlasil ani s argumentáciou krajského súdu v súvislosti s jeho námietkou k absencii tlmočníka v konaní pred odporcom.

Poukázal na to, že nevláda slovenský jazyk dostatočným spôsobom, aby porozumel všetkým skutočnostiam pri právnych úkonoch polície, jeho podpis na listine, kde sa uvádza, že si nežiada tlmočníka, nie je podľa jeho názoru relevantný, pretože nie je zrejmé, či navrhovateľ rozumel tomu, čo podpísal a či v danej situácii mal inú možnosť, ako túto listinu podpísať.

Vzhľadom k tomu, že odporca neprizval do konania tlmočníka, vydal rozhodnutie o zaistení navrhovateľa v rozpore so zákonom ustanoveným postupom a teda v rozpore s požiadavkou deklarovanou v čl. 5 ods. 2 Dohovoru.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že krajský súd uvedeným rozhodnutím ako aj rozhodnutím odporcu a postupom, ktorý im predchádzal, ho ukrátil na jeho právach.

Na základe uvedených skutočností žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že zaistenie cudzinca je nie len v súlade s ustanovením § 62 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ale obmedzenie osobnej slobody v danom prípade v plnej miere korešponduje aj s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru v znení protokolov č. 3, 5 a 8.

K otázke efektívnosti a účelnosti zaistenia uviedol, že navrhovateľ bol zaistený v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a ustanoveným postupom, nakoľko policajti majú oprávnenie zaistiť cudzinca za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ bol zaistený na výkon administratívneho vyhostenia, nakoľko dňa 4.10.2010 bolo navrhovateľovi vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení pod č. p.: UHCP-PO-OA-HE-ZVC-6-001/2010 zo dňa 4.10.2010 podľa § 57 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, ktoré je vykonateľné a v ktorom mu bol uložený zákaz vstupu na územie SR na dobu 3 rokov, t. j. od 4.10.2010 do 4.10.2013 z dôvodu, že sa navrhovateľ bez oprávnenia zdržiava na území SR.

Odporca ďalej poukázal na to, že v prípade navrhovateľa Migračný úrad MV SR dňa 24.9.2010 pod č. ČAS: MU-513-12/PO-Ž-2010 zastavil konanie podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doučené dňa 4.10.2010, pričom z poučenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že je možné voči nemu podať rozklad do 20 dní odo dňa jeho doručenia, pričom podanie rozkladu nemá odkladný účinok.

Na základe uvedeného odporca zastáva názor, že predmetné rozhodnutie je dňom jeho riadneho oznámenia účastníkovi konania vykonateľné (aj keď ešte nie právoplatné) a teda takýto žiadateľ sa považuje za neúspešného žiadateľa o azyl a na území SR sa zdržiava neoprávnene.

Odporca na základe uvedeného dospel k záveru, že formálne existujú zákonné dôvody zaistenia (rozhodnutie o administratívnom vyhostení) a taktiež existuje aj reálny predpoklad, že bude možné realizovať vyhostenie cudzinca z územia SR, čo v praxi znamená, že cudzinec pochádza zo štátu, ktorý vydá náhradné cestovné doklady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. marca 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o priznanie postavenia utečenca území Slovenskej republiky dňa 20.3.2001. Rozhodnutím Migračného úradu MV SR zo dňa 6.6.2001 pod č. p.: MU-406/PO-Ž/2001 mu štatút utečenca nebol priznaný. Na základe rozkladu navrhovateľa bolo rozhodnutie Migračného úradu MV SR potvrdené rozhodnutím Ministra vnútra SR č. 206-2001/03253 zo dňa 8.11.2001.

O druhej žiadosti o azyl zo dňa 2.1.2002 rozhodol Migračný úrad MV SR dňa 22.3.2002 pod č. p: MU-33/PO-Ž/2002 tak, že navrhovateľovi štatút utečenca neudelil. Na základe rozkladu navrhovateľa bolo rozhodnutie Migračného úradu MV SR potvrdené, a to rozhodnutím Ministra vnútra SR č. 206-2002/02333 z 31.5.2002.

O tretej žiadosti o azyl zo dňa 6.9.2002 rozhodol Migračný úrad MV SR dňa 23.10.2002 pod č. p: MU-4801/PO-Ž/2002 tak, že navrhovateľovi štatút utečenca neudelil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2002.

O štvrtej žiadosti o azyl zo dňa 25.2.2003 rozhodol Migračný úrad MV SR dňa 11.3.2003 pod č. p: MU-673/PO-Ž/2003 tak, že navrhovateľovu žiadosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú. Opravný prostriedok navrhovateľa proti rozhodnutiu Migračného úradu MV SR bol uznesením Krajského súdu v Bratislave pod č. 11Saz 4/2003 dňa 15.7.2003 odmietnutý ako oneskorene podaný.

O piatej žiadosti o azyl zo dňa 22.7.2004 rozhodol Migračný úrad MV SR dňa 8.10.2004 pod č. p.: MU-6871/PO-Ž tak, že navrhovateľovi neudelil azyl a vyslovil, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona o azyle. Krajský súd v Košiciach napadnuté rozhodnutie Migračného úradu MV SR dňa 28.6.2005 pod č. k. 5Saz 2/05-33 potvrdil. Predmetný rozsudok krajského súdu bol potvrdený rozsudkom NS SR pod sp. zn. SžoKS 116/2005 zo dňa 28.9.2006.

Rozhodnutím Migračného úradu MV SR č. p.: MU-428-44/Po-Ž-2008 zo dňa 21.10.2009 bolo o šiestej žiadosti navrhovateľa rozhodnuté tak, že mu nebol udelený azyl a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana.

Vzhľadom k tomu, že v poslednej žiadosti o azyl navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy, Migračný úrad MV SR dňa 24.9.2010 pod č. ČAS: MU-513-12/PO-Ž-2010 zastavil konanie podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 4.10.2010, pričom z poučenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že je možné voči nemu podať rozklad do 20 dní odo dňa jeho doručenia, pričom podanie rozkladu nemá odkladný účinok.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že rozhodnutím č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-001/2010 zo dňa 4. októbra 2010, odporca za účelom administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka Indie podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 4.10.2010 o 16.00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S..

Oddelenie azylu PZ Humenné rozhodnutím č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-6-001/2010, dňa 4.10.2010 rozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov z územia Slovenskej republiky na územie Indie, s určením zákazu vstupu na územie SR na tri roky, t. j. od 4.10.2010 do 4.10.2013.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, a to existenciou rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-6-001/2010, dňa 4.10.2010 .

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z tohto pohľadu odvolací súd nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie. K námietke navrhovateľa týkajúcej sa dôvodnosti a oprávnenosti zaistenia navrhovateľa z dôvodu, že v čase rozhodovania o jeho zaistení bol žiadateľom o azyl, pretože nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho rozklade proti rozhodnutiu MÚ MV SR o zastavení konania, odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že súd v rámci prieskumu rozhodnutia o zaistení cudzinca sa musí obmedziť len na posúdenie splnenia zákonných podmienok pre vydanie takéto rozhodnutia správnym orgánom, t. j. či bola splnená podmienka existencie rozhodnutia o administratívnom alebo trestnom vyhostení.

Keďže námietky navrhovateľa presahujú rámec súdneho prieskumu rozhodnutia o zaistení, pretože sa týkajú rozhodovania o administratívnom vyhostení cudzinca a navrhovateľ mal možnosť ich uplatniť v konaní o prieskume rozhodnutia o administratívnom vyhostení cudzinca, nebolo možné na ne v tomto konaní prihliadnúť.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že z ustanovenia § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákon č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. **Konanie podľa osobitného zákona nie je zaistením cudzinca dotknuté.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. marca 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová